

ТУРЦИЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИ НА БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ.

ТУРЦИЯ изльзува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малкъ. Годишната цѣна за въ имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидѣта; вънъ отъ имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са надписувать до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външните настоятели отговарять за вѣстника. Подписката за спомоществованіята става въ Ц. градъ-Бейоглу, Асмадж-Меджидъ № 23.

ПРИЧИНИТИ НА СИРОМАШИЯТА ВЪ НАШЕТО ОТЕЧЕСТВО.

IV.

Второто срѣдство, което са прѣдставлява прѣдъ нашити очи като способно да ограничи сиромашіята въ народа, и което заслужва сичкото внимание на нашити просвѣтени Българи, е търговіята.

Ний виждаме отъ исторіята на миналото че на сѣко врѣме и въ сѣко мѣсто търговіята е правила сѣкоги благополучни народити които сѣ знаели да я оцѣняватъ.

И наистина, въ старити врѣмена, Фенеціанити и Египтенити не бѣхъ ли най богатити народи, благодареніе на потика който дадохъ за изнасяніето на мѣстнити си произведения и за разнасеніето на чуждити?

Отъ друга страна, нали глѣдаме че въ новити врѣмена най честитити страни сѣ тѣзи които сѣ съществено търговски?

Нѣка земемъ за примѣръ Англія и Франція. Ний знаими отъ опитъ че тѣзи двѣ страни не сѣ станали богати освѣнъ чрезъ търговіята която правять съсъ цѣль свѣтъ.

Нѣ ний неискаме за нашити Българи една всеобща търговія: едно таквось нѣщо не бы отговорило нити на тѣхнити сили, нити на тѣхнити способности.

Нѣ че мѣстото, което населяваме, не е благоприятно за една таквась търговія; ний имами сичкити топографически леснини които може да желае единъ пѣржавъ човѣкъ жаденъ за печалба; въ хора нѣмами още и трѣбува да оставимъ на врѣмето да приготви първо тѣзи хора.

Ний не разбирами тука хора разумни, практически, испечени въ търговіята: таквись хора може да имами: нѣ лица съсъ голѣми капиталы, и тѣзи лица, както знами, сѣ рѣдки помежду ни.

И тѣй трѣбува да захванемъ отъ необходимото. Необходимого за насъ Българити въ врѣмето което минува е да заловимъ и да развѣимъ въ рѣцѣти си, не една всеобща търговія, това е рѣкохми не възможно, нѣ търговіята на нашата земя.

Основата имами. Ний смѣтаме доста търговци Българи въ нашето отечество, и на тѣзи търговци са стон да са посветять за развитіето и осрѣдоточваніето на мѣстната търговія въ рѣцѣти ни.

Ний виждаме много чужди търговци въ балканскіятъ полуостровъ, и ако бѣхми работили още съ врѣме за туй развѣие и за туй осрѣдоточваніе, нѣма смѣнѣне че сичкити тѣзи търговци щѣхъ да бѣдять днѣсь Българи за вѣчна наша честь.

Нѣ нашето бездѣйствіе, нашата немарливостъ, нашата завистъ ни направихъ да отворимъ сърцето на мѣстната наша търговія на чужденцити, и ако не са подземемъ мѣжки даограничимъ числото на тѣзи чужденци, тѣ скоро ще обхрѣнятъ си-

чката търговія чрезъ капиталити на силни финанціални заведения.

И тогасъ, раздѣлени както сѣ сега нашити търговци, тѣ ще хванатъ да падатъ единъ по единъ, като оставять търговіята на нашата земя на расположеніето на чужденцити.

Нѣ за добра честь тѣзи злополучна случайность може да са избѣгне твърдѣ лесно, стига само нашити търговци да са уповавать на взаимни услуги.

Нѣка кажемъ по добръ, ний не ще можимъ да заловимъ, да увардимъ и да развѣимъ търговіята въ нашето отечество ако не са спомогами едни други.

Отъ взаимното спомоганіе са ражда силата и богатството на човѣщината, и тамъ дѣто туй братско чувство не е прѣобладало, човѣщината е сѣкоги най бѣдна.

Тѣй прочее, за да умалимъ сиромашіята въ страната си, наша най священна длѣжність е да са трудимъ по възможностити да умножимъ търговскити работи въ рѣцѣти си.

Споредъ какъвъто начинъ народити на прѣднуватъ въ пѣтѣтъ на цивилизаціята, съ този сѣщи начинъ и нуждити на тѣзи народи ставять многобройни и разнообразни.

Тѣзи многобройни и разнообразни нужди немогять да са посрѣщнатъ освѣнъ съ помощьта на тѣзи които са занимавять съ продажбата и покупката на стоки отъ сѣкакви видови.

Ний сме заблѣзали че отъ деньтъ въ който отоманското царство влѣзе въ европейскіятъ концертъ, отъ този исти день са явихъ нови нужди въ общественіятъ и домашніятъ ни животъ безъ удовлетвореніето на които не е възможно да са поминимъ.

При сичко туй, никой неможе да откаже че сичкити почти нѣща опрѣдѣлени да посрѣщатъ тѣзи нови нужди са внасятъ отъ чужденци.

Сѣщо тѣй безспорно е че повечето отъ произведеніята на нашето мѣсто са изнасятъ пакъ отъ чужди търговци.

Тѣзи чужденци трупять голѣми суми пари отъ нашіятъ гѣрбъ, съсъ помощьта на капиталити които сѣ направили при насъ и на търговскіятъ духъ който сѣ придобили.

Колкото за насъ, ний са оплакваме както малкити дѣца че търговіята не работила, и съ каквото да търгуваме малко и печелимъ, защото голѣмата печалба са зема отъ чуждіятъ комисіонеринъ или търговецъ които познавять по-добръ мѣстнити условия отъ насъ.

Ний са оплакваме още отъ сиромашія и не видимъ че срѣдството за обогатеніе са са граби отъ прѣдъ очити ни.

Нѣ врѣмената са измѣнихъ. Хората са измѣнихъ. Нуждити са измѣнихъ. Това като е тѣй и нашіятъ начинъ на търгуваніе

трѣбува да са измѣни ако неискаме да испустнемъ отъ рѣцѣти си и търговіята която имами днѣсь.

И за да измѣнимъ сгодно този нашъ начинъ на търгуваніе, нужното което, сме длѣжни да направимъ безъ да губимъ повече врѣме е щото сичкити наши търговци отъ разни градове на балканскіятъ полуостровъ да направять едно събраніе въ срѣдоточіето на туй мѣсто.

Цѣльта на туй събраніе отъ нашити търговци трѣбува да бѣди да си даде добъръ счетъ за внасяніето и изнасяніето на стоки отъ нашето отечество.

Тѣ ще видять тогасъ какви нѣща са харчатъ въ Европейска Турція и какви нѣща са тѣглятъ въ Европа.

Като земять туй познаніе на работити съ сичката зрѣлостъ която отличява нашити търговци, тѣзи послѣднити трѣбува да рѣшатъ еднодушно отваряніето на разни контори въ разни точки на западна Европа тѣй както и въ разни градове на нашата страна.

Тѣзи нови контори ще са занимаватъ съ купуваніето и испровожданіето на чуждити стоки до нашити тука търговци, споредъ спеціалността на тѣзи търговци, тѣй както и съ продаваніето и изнасяніето на нашити произведения, които ще испращять нашити търговци отъ балканскіятъ полуостровъ.

Ползата отъ туй ще бѣде взаимна: нашити произведения нѣма да изгниватъ, като нѣма кой да ги купува, и търговіята веднѣжъ развита на този степенъ ще обогати синца ни.

Капиталити на тѣзи търговски заведения трѣбува да са съставять съ акціи между сичкити наши търговци безъ разлика, и ний мислимъ че сички ще дадять като нѣмъ са докажи ползата която е очевидна.

Ако основемъ помежду си и други дружества за финанціални операціи, тѣзи дружества ще бѣдять едно голѣмо улесненіе за сичкити наши занаятчии.

Съсъ този начинъ ний ще можимъ да ограничимъ сиромашіята въ отечеството си, понеже сичко като ще изльзува и ще вльзува въ нашата земя презъ насъ, то и сичката печалба на тѣзи изнасенія и внасенія ще остава въ рѣцѣти ни.

Съсъ други думи, ако постѣпимъ споредъ планътъ който начѣртахми тука, ний ще заловимъ и ще осрѣдоточимъ въ рѣцѣти си мѣстната търговія, ще си осигоримъ едно относително благоденствіе и ще заслужимъ тѣй благословіити на идѣщити наши родове.

СЪРБИТИ И МАКЕДОНСКИТИ БЪЛГАРИ.

Нашити свѣдѣнія отъ Македонскити градове ни казватъ че Българскити насе-

ленія отъ тѣзи странѣ не прѣставатъ да са обиждатъ въ народността си отъ сръбски пропаганди, като че отколенити интриги на гръцити не стигатъ за тѣхъ. Въ много градове, едвамъ гръцкіятъ языкъ и гръцкити учители са прогонихъ отъ българскитѣ училища, вмѣсто да са замѣнятъ съ български языкъ и български учители, въ тѣзи училища сѣ въвели тутакси сръбски языкъ и сръбски учители, заплащани отъ сръбското правителство. Нашити свѣдѣнія отиватъ по нататъкъ: тѣ казватъ още че много санджаци съ сръбски книги сѣ испращали отъ Белградъ и раздавали даромъ но българскити училища въ Македонія. Даже писма отъ столицата на сръбското княжество потвърдяватъ тѣзи свѣдѣнія; тѣ ни разивятъ жицата на сръбскити сплетни, като ни увѣряватъ че и самото сръбско правителство са натоварило да работи за въскръсаніето на една ушь Стара Сърбія, която състояла отъ мѣстата които съставляватъ Македонія и балканскіятъ полуостровъ. Съ тѣзи цѣл то уредило била едно политическо дружество, подъ нѣгова подпорка и покровителство, дружество, което щѣло да работи за посърбеніето на македонскити Българи до балканскіятъ полуостровъ.

Тѣзи стремленія на Сърбити сѣ естественни. Въ сичкити епохи на исторіята на славенскити племена, ний виждами тѣзи стремленія въ еднити за да поглъщатъ другити, и това е, споредъ насъ, едно просто слѣдствие отъ едноплеменността.

И нужно ли е да го исповѣдами? Ний сми сѣкоги вѣрвали че едно примиреніе между славенскити народи е невъзможно. Исторіята на миналото и сѣкидневнити явленія, въ взаимніятъ животъ на тѣзи народи оправдаватъ тѣзи наши убѣжденія. И не е ли явно че тѣжненіята на тѣзи народи не сѣ были други въ сѣко врѣме освѣнъ кои да бѣдѣтъ отъ тѣхъ по горни отъ другити като сѣ са силели да основаватъ еднити народното си величіе върху развалинити на другити?

И отъ тука слѣдува че въ една таквасъ борба между славенскити племена, не е възможно да са прѣдположи че и българскіятъ народъ можеше да има едно искрено пріятелство съ кого да е отъ тѣзи народи, и още по-малко съ Сърбити.

Нъ онуй което ни очудва въ усиліята на Сърбити, то е че тѣ сѣ прѣдпріѣли едно дѣло по горно отъ силити си!

Този народъ, намѣсто да търси напрѣдкѣтъ и величіето си въ улучшеніето на вътрѣшнити си нареди, въ развитіето на общото просвѣщеніе, въ распространеніето на търговіята, въ развитіето на съобщителнити пѣтища, въ добрити си сношенія съ господарскіятъ дворъ, той отива да търси тѣзи нѣща тамъ дѣто не ще намѣри освѣнъ изнеможеніе, обезсилваніе и погубваніе.

Тѣзи мечтанія на Сърбити показватъ сичката голота на сръбската интеллигенція и сичката незрѣлость на тѣзи които управяватъ сѣдбити на този младъ народъ.

И наистина ний не можемъ да отдадемъ на друго мечтити на Сърбити. И можи ли отрѣче нѣкой, когато е извѣстно, че единъ народъ, който, прѣди да са запнмае съ вътрешното си развитіе, е търсилъ въ завладѣтелни мечти благоденствіето и могъществото си, не е сполучвалъ своето собствено разореніе?

Много примѣри потвърдяватъ тѣзи историческа истина, нъ най сгодніятъ е поведеніето на Грѣцити и на патриаршіята имъ къмъ подвластнити черкови, която едно врѣме е была едно силно царство въ отоманската имперія.

Какво глѣдами въ туй поведеніе на Грѣцити и на патриаршіята имъ спрямо насъ Българити особно? Глѣдами че ако и да изгорихъ древнити ни книги, ако и да затворихъ почти сичкити ни училища, ако и да гонихъ и ковлдахъ нашити учители, ний Българити останахми пакъ непожѣтнати въ народността си, въ врѣда на онѣзи които искахъ чрезъ тѣзи срѣдства да направятъ да исчезне нашето име отъ сцената на свѣтътъ.

Нъ има повече. Да ли вѣрва сръбското правителство че днѣсь, при свѣстеніето на народа ни, при одобваніето му на свое отдѣлно черковно упарленіе, при умноженіето на училищата му, при развитіето на книжнината му, при усиліята които прави той за единството си, при силната защита която царското правителство дава на тѣзи нѣгови законни стремленія, да ли вѣрва сръбското правителство че ще осжществи една цѣл която Грѣцити и патриаршіята не сѣ могли да сполучатъ въ други по сгодни врѣмена и съ по голѣми срѣдства?

Ако тѣзи кововете, тѣзи интриги, тѣзи пропаганди на Сърбити имѣтъ нѣкакво значеніе, туй значеніе неможи да бѣде друго освѣнъ туй че градятъ въ главити си въздушни кули подобни на тѣзи съсъ които са забавлявахъ толкосъ вѣкове Грѣцити.

Колкото за насъ, чувството на самосъхраненіето ни показва пѣтътъ който трѣбува да слѣдвами.

Онуй, което, прѣди сичко, сми длѣжни да направимъ, то е да не затварями очити си прѣдъ тѣзи кововете на Сърбити и да земемъ сичкити потребни мѣрки за прѣдпазваніе.

Наша длѣжностъ е да призовемъ серіозното вниманіе на царското правителство върху тѣзи интриги на Сърбити и да го подканимъ да земе строги мѣрки къмъ тѣхъ.

Защото ако тѣзи сплетни докажатъ Българити, тѣ не сѣ по малко противни на добріятъ редъ въ Държавата.

Ний казвами че сръбски агенти непрѣставатъ до обихождатъ македонскити страни съ цѣл да посърбятъ Българщината и да приготвятъ една Стара Сърбія, и като правимъ туй ний сми увѣрени че царското правителство ще са потруди да открие и да унищожи цѣлѣта на тѣзи агенти.

Нъ туй не е само което трѣбува да са направимъ. Нашіятъ архіерейски съборъ тѣй както и нашити читалища сѣ длѣжни да утвърдяватъ народа ни въ единството.

Първити трѣбува да подкрѣпятъ чрезъ духовното си вліяніе и спасителнити си наставленія чувството на народността въ тѣзи български общини на Македонія, които лѣжатъ въ най дълбоко невѣжество и да ги извадятъ отъ заблужденіето да глѣдатъ Сърбити и Грѣцити като тѣхни спасители и благодѣтели.

Вторити сѣ длѣжни да покажатъ на тѣзи български общини че сръбство и българство не е се едно, че подъ лѣсканіята на първити са криятъ най голѣми злочестія, кѣждрни да погубятъ отличителната черта на народността имъ. Тѣ сѣ длѣжни сѣщо тѣй да вразумятъ тѣзи общини

че тѣй трѣбува да отбѣгнуватъ безплатни сръбски учители, защото тѣзи послѣднити сѣ цѣли агенти за распространеніето на сръбизмѣтъ.

Дѣйствително, нашити читалища бѣхъ заслужили общата признателностъ на народа, ако земехъ за трудъ да распространяватъ въ македонскити Българи българската книжнина и зацѣлнехъ оскудността отъ български учители, като повикатъ на помощъ сичкити имотни и родолюбиви Българи.

Тѣй като са постѣпи, ний можемъ да бждемъ увѣрени че, подъ дебелията сѣнка на отоманскити падишахи, подвизити на Сърбити за посърбеніето на Българити отъ македонскити страни и за въскръсаніето на мнимата тѣхна Стара Сърбія ще са направятъ суетни и безплодни.

МРЪЗЕЛИВОСТЪТА

Мръзелівоcтѣта е слабостѣта на душѣта, тя я заслива и ѣ отнима сичкыя добъръ животъ, и всегда я подбудва скришно къмъ зло като крѣе подъ пепелѣтъ единъ огньъ всѣгда готовъ сичко да изгори. Трѣбува прочее еднъ мжжественнъ и юначкъ вѣржъ която мрази тѣзи мръзелівоcтѣта и не я слуша въ нищо. Щомъ като я человекъ послуша и като хване да трѣгува съ нея той тогава е въвсемъ загубенъ. Тя прави толкова зло както по свѣтътъ тѣй и на Бога. Мѣкыя и забавителныя человекъ всегда ще да е сиромѣхъ человекъ и ако бы че ся намѣри прѣдъ голѣмы хора той не ще да бѣде за друго освѣнъ за поруганія. Мръзелівоcтѣта отнима на человекѣта сичкытъ му свѣтли качества. Единъ мръзелівъ человекъ не е единъ человекъ ами е половинъ жена. Любовьта за спокойствіята му го привлича всѣкога безъ да глѣда свонѣтъ ни най голѣмы ползы. Той незнае да обработи свонѣтъ дарбы нито да спечали нужнитѣ познанія съ своето си искусство, нито да ся мжчи да работи мжчни работи, нито да ся постарае да ся поведе дълго врѣме по шеніето и по нравытъ на другого, нито пакъ да ся залѣгне мжжественно да ся поправи.

Какво да ся прави съ единъ такъвъ человекъ? той не е добъръ за нищо, работытъ го поврѣждатъ, любопытныя прочитъ го отягчява, войническата служба побрѣква удоволствіята му, сѣщо и сѣдилицното грыжаніе го поврежда, той желае да премине животѣтъ си спокоенъ върху едно легло. Той ако работи минутытъ му ся прѣдставяватъ часове, ако ся забавлява часоветъ му ся прѣдставяватъ минуты сичкото нѣгово врѣме бѣга, остава го да тича като вода и незнае какво прави; попитаѣ го какво е направилъ отъ сутрина, той незнае защо е живѣлъ бѣзъ да знае че е живѣлъ; спалъ до толкова късно до колкото вече можелъ облѣкълъ ся твърде полека, ходилъ въ черква и то безъ да е далъ вниманіе на онова което ся е чело, слѣдъ черкова поразговорилъ ся е съ прѣвья който е дошелъ при него, направилъ е нѣколко заобиколки въ стаятъ сии облѣдъ е дошелъ, слѣдъ облѣдъ ся заминва както сутринѣта и всичкыятъ животъ както този день, юще единъ пѣтъ казвамъ че единъ такъвъ человекъ не е добъръ за нищо и ако бы че ималъ при всичкытъ тѣзи качества и гордостѣта той тогава е съвсѣмъ неносимъ заради това по-добрѣ е единъ

РЕДОВНА ПРИТУРКА НА "ТУРЦИЯ"

Отъ брой 42-ий

Цариградъ 1870 Декемвр. 8

По Въпросъ-тъ

Прошение подадено отъ странж на Привременный Българскый Съборъ къмъ Н. Выс. Великый Везиръ по поводъ на патриаршескыя такриры за Вселенскый Съборъ:

ВАШЕ ВЫСОЧЕСТВО!

Царскый Фирманъ, който правителството на Н. Им. В. Султана, въ правосъдието си и въ постоянныя си грижи за благоденствието на вситъ си подданицы, полари на Българскыя народъ, още отъ издаваніето си, ся нападла въ самото си начало (принциплъ), отъ Н. Святѣйшество, нар. патриархъ. Този важнъ актъ, който произхожда отъ върховната държавна власть, колкото повече възбуди въ признателныя населенія на Българскыя области чувствата на въсторгъ, толкови повече сжщый актъ възвълнува въ обратенъ разумъ, духоветъ на окръжнущыя Н. Святѣйшество патриарха, на когото повторителныя протестации правятъ наистина много чудна противоположность съ тихото състояние, което държи нашій народъ, даже и между шума, който двигатъ около му неговыя противници, съ надежда да отнематъ правдыныя му, който е придобылъ чрезъ най-закопенъ пактъ, и сждъ една борба, който трая не-по-малко отъ десетъ години. И днесъ даже мы не быхмы си позволили да занимаемъ нито една отъ сжапоцѣпныя минути на Ваше Высочество, ако патриархътъ отчаянъ за сждбятъ си, праведно и невъзвратно вече изгубена, не трѣсаше да обърне въпроса, чрезъ свыкваніето което иска да може да направи на единъ Вселенскы съборъ, какъвто го разумѣва самъ той, съ твърдо намѣреніе да направи да ся уничтожи отъ тоя съборъ Царскый Фирманъ.

Ваше Высочество!

Православната Черква не е имала вселенскы съборъ повече отъ хылядо години насамъ, и отъ седемъ-тѣхъ вселенскы съборы, който тя признава и който станяха всиcky въ едно междуврѣміе отъ 458 год. срѣчь отъ 328 до 783 по христіанското лѣтоисчисленіе, нѣма нито единъ, който да ся е събралъ единственно за разгледаніе-то на единъ въпросъ касателно до викашно-то управленіе на Черквѣ-тъ, было въ цѣлостъ ѿ, было въ различныя ѿ части; а вси имахъ за главна цѣль опредѣленіето на нѣкоя разискаема или нападасна въ основаніето си догма, и въ това даже ся състои първата отъ отличителныя черты на единъ вселенскы съборъ, който, при това и не може никога да стие безъ свызваніето на господаря, въ държавѣтъ на когото ще да ся събере.

Българскый въпросъ, на който конечното рѣшеніе Негово Святѣйшество, патриархътъ, жаеа много да полага още подъ разпекваніе, не бута никакъ никоя отъ догмы-ты, който исповѣда Православна-та черква; той е чисто отъ областя на у-

правленіето; той е съвършено вещественъ и за доказателство, че за разгледаніето на въпросы отъ тоя родъ православната черква никога не е помыслила да прибѣгне до свыкваніето на вселенскы съборъ, служивъ основаніето на руската черква и на гръцката черква, отъ които обаче едната поради голѣмото си пространство, другата поради крѣпныя връзки, който я свързватъ съ Цариградскыя черквѣ, и най-послѣ и двѣтъ поради свѣсъмъ особеното положеніе, който управленіе-то имъ създава, за вселенската черква трѣбваше естествено да произведатъ много по-важны сждствія, отъ колкото бы могли да произвѣдуть за вселенската черква отъ Българскый Екзархатъ какъвто то е устроень чрезъ царскый фирманъ. Още повече; даже и за въпросы чисто догматическы, Православната черква, повече отъ десетъ вѣкове насамъ, не е сждила за добро свыкваніето на вселенскый съборъ свѣсъмъ че и никой не бы и отказалъ това право. Н. Святѣйшество, Патриархътъ, който ся счита за длъженъ вынаги да опрѣдѣлява добръ правата и привилегіи на черквата, на която е настоящъ началникъ какъвто и да прави не може да на Българскый въпросъ едно догматическо свойство; а ако постоянно за свыкваніето на вселенскы съборъ, то произхожда отъ това че въ словыята, въ които иска да ся събере, той ся оздравлява още отнапрѣдъ двѣ главны привилегіи сирѣчь *самоправието* (*ipsogige*.) *уничтоженіе* на царскый фирманъ и *полаганіето подъ судъ* на Българ. народъ предъ високогъ съборно сждилище, на което той, патриархътъ, ще е предсѣдатель и ще управлява разысканіята. Впрочемъ, Ваше Высочество трѣбува да знае добръ че нашій въпросъ споредъ начина, съ който ся положи еще изначалото отъ патриарха, далечъ отъ да е догматическы, той престава даже да е и отъ сжщинската областъ на черковното управленіе; той е облъченъ съ народенъ характеръ и като такъвъ, той чисто ся полага между Българскый народъ отъ една страна и черквыгы Цариградска, Иерусалимска, Александрийска, Антиохійска, Кипрска и Еллиска отъ друга страна, черквы вси гръцкы, предсѣдательствуваны отъ гръцы и който вече предварително ся ся произнесли въ полза на гръцкый патриархъ и прогивъ Българитъ. Иерусал. черква даже, въ отговора си къмъ патриарха, изрази живото си нестерпнѣе да дойде да ни порази въ единъ вселенскый съборъ съ свонгъ уже готовы проклятія; а Еллиска черква, отъ своа страна, натаква, Българитъ, при друго и за това: че тѣ прѣдпочигатъ собственныя си языкъ отъ еллискаскыйтъ на Платона и на Периклея. Прѣдъ едно такво страшно съжваніе какво бы могли направи на Гръцкы Черквы, който щатъ ся въ най-малко вышегласіе, макаръ и да быхъ въдушевенны отъ най-добры чувства за нашего праведно дѣло. Освѣтъ това, не ще ли има страхъ, че подъ влияніето на почитаніето къмъ призовайщата ги въ общо събраніе Черква тѣ може бы, не

щатъ могатъ и да оцѣнятъ достаточно истинното състояніе, въ което ся нахожда нашій народъ отъ страна на религіозныя животъ? Защото едно отъ тѣхна страна поведеніе, който бы было противно и най-малко на нерелигіозны но народны интересы на гръцката Черква бы повело непременно къмъ расколъ; а очевидно е че тыя не щатъ пожела да достигнатъ до тамъ, както го вече Св. Синодъ Русскый показа въ отговора си на Патриаршеското окръжно писмо прѣзъ 1868, и ный мыслимъ да не ся е и досега помѣтналъ отъ това мѣнѣе. Както и да е като щатъ имать гръцкы Черквы голѣмо вышегласіе тѣхната сполука ще е уздравена прѣдварително и отъ това ще излѣзе че страната отъ който токо и токомо ся оплаквали отъ толкова много вѣрне, поддържана отъ чловѣцы имѣющы сжщитъ народны видове и сжщитъ вещественны интересы, ще ся постави върховенъ нашъ сждія, за да ни осжди безъ много формы. Ный не мыслимъ, че ще е въ добръ разумѣваемый интересъ на Правителството, да остави така да ся продължава до неопрѣдѣленно вѣрне една религіозна борба, на който сждствіята-вынаги и между ся были жалостны.

Ваше Высочество,

Въпросътъ, който отъ толкова вѣрне възлува духоветъ въ Българскыя области и занимава живо Царското Правителство, като е чисто отъ областя на черковното управленіе, прѣдъ нашитъ очи е съвършено и невъзвратно рѣшенъ чрезъ Царскый Фирманъ, който не щемъ ся оставимъ да ни ся отнеме отъ никоя чужда рука, отъ никоя власть, и за това ный искамы поддържаніе отъ Царското Правителство самыя нашъ отъ сега благодѣтель на тая земля.

Глѣдаючи този фирманъ не само като едно благодѣніе за нашій народъ, но и като единъ и отъ най-важныя актове, който щатъ ся забѣлѣжитъ въ Исторіята на настоящето царствуваніе, за славата на което спомагатъ толкова блѣстящитъ качества на Ваше Высочество, ный прѣимамъ него като щитъ, задъ който ся закрывамы за да отблѣсимъ покушеніята на неуморимыя ни противници, и така ный неискамы отъ Правителството друго нѣчто, освѣтъ това: да направи да ся уважи този фирманъ по най-пространенъ начинъ, согласно както съ словото така и съ духа който ся го диктували, и особенно, да остави свободны въ упражненіето на богослуженіето си жителытъ на оныя българскы епархіи, който има въ видъ десятый членъ на фирмана, и на който неволытъ ся стапали нестерпныя, благодареніе на непрестанныя силѣты на Гръцкыя владыци, подпомаганы отъ гражданскыя власти, който обаче пакъ патриархътъ обвинява, че ся намѣсвали въ работытъ на черквата му.

Взимаящъ за основаніе царскый фирманъ, като насъ, нека Негово Святѣйшество патриархътъ склони да размысли съ насъ върху оныя нѣща, за който фирманътъ ни налага да ся споразумѣемъ съ него. За тая цѣль една депутациѣ отъ четворица Българы вече ся прѣдставлява прѣзъ нѣ-

еще Майя предъ Негово Святѣйшество но той безусловно ся отказа да ся залови съ насъ за тоя въпросъ. Прочее не у насъ имаше лишене отъ добра воля за да ся споразумѣемъ пріятельски съ патриарха; защото и днесъ още нѣмъ сии готови да влезѣтъ съ него въ пѣтя на припреніето, стига само предварително Негово Святѣйшество да припознае казаный Правительственный актъ, който туря основаты на Българскый Екзархатъ.

Въ надѣжда че Ваше Височество ще земе въ вниманіе нашыгъ покорѣйши изясненія и забѣлжванія имаме честь-та да сме на Ваше Височество

Нижайши, послушнѣйши
и прѣданныйши слугы.

Туй прошеніе на приврѣмнената Българска Комисія не доказва освенъ едно нѣщо, то е че слуховеть за вселенски Съборъ сж были основани, противъ ОФИЦИАЛНИТИ свѣдѣнія които благоволи да ни даде чрѣзъ главнѣятъ си писаръ Г. М. Балабанова. Това показва още мыслимый, колко малко доверіе трѣба да има читающата българска публика къмъ изобличеніята които и са даватъ отъ това
Б. Р.

Прочитавъ въ Византия слѣдующето: "Види ся че поради разазанѣтъ не ся е прѣшло оке на патриархѣтъ отговорѣтъ на В. Портъ къмъ отирателно, какво ся знае, отъ И. Вс. Вселенскый Патриархъ писмо до И. Вс. Великый Везиръ, въ което ся опредѣляше програмата на Вселенскый Съборъ, който ще ся състави за рѣшеніе на Българскый въпросъ. (!) Нослѣдствие на туй окъсияваніе на отговорѣтъ отъ Везира. И. Всес. Вселенскый Патриархъ наедно съ съ синодалнѣтъ архіереи ималъ намѣреніе да го поиска съ други такрирѣ, но това присъваніе ся отложило за слѣдъ блискыгъ праздници на байраметъ."

— Пишѣтъ на "Византия" отъ Букурещъ: "Мемуарѣтъ на Великѣтъ черквѣ испратенъ до самостоятелнѣтъ православни черквы за Българскый въпросъ, ся подаде и на тукашнѣтъ Митрополитъ, който го прѣстави на принадлежнѣтъ министр по заповѣдъ на когото ся прѣведе, и като го прочете врихъ го на Митрополитѣ. Не съмъ ся научилъ още какво мнѣніе е изказалъ за важнѣтъ този документъ; тука черковнѣтъ работы духовни и вѣщественны дѣяния зависѣтъ отъ принадлежнѣтъ Министрѣ." — (А какъ до сега Вселенскый Патриархъ и Синодѣтъ му не сж ся осѣтили да му тѣрѣтъ единъ Вселенскый съборъ и да го пытатъ какъ може той да расправа черковны работы додѣ сж тѣ? Р.)

— Съ благодареніе, казува А н а т. А стиръ ся научавамъ че ся привѣка Народ. Събѣтъ (грѣцкый) който откоды вече е прѣсѣкълъ дѣлата си, за да размысли сега за важны прѣдметы. Засѣданіето ще стане въ идущій вторникъ [за днесъ].

Т Е Л Е Г Р А М Ы.

ВѢНА (1) 13 — Отговорѣтъ на Вѣнскый кабинетъ къмъ потѣтъ на князя Горчакова носи дата 7 дек. (п.) Духѣтъ на този отговоръ е твърдѣ припрителенъ.

Англійскыйтъ вѣстникъ *Дейли Новисы* мѣмре врьзъ лакомството на Прусскій въ отношеніе на Люксембургскый въпросъ. — Споредъ *Морнингъ постъ* Люксембургъ най-послѣ ще ся присъедини на Германій на който ще състави не отемлемъ часть.

— Споредъ *Таймсъ* Англія не може сама да покровителствува Люксембургъ.

— Споредъ извѣстіята отъ Петербургъ въ Бюджетѣтъ на Русскѣтъ Имперіѣ за година 1871 съгледва ся намаленіе отъ два миліона рубли, това което произведе добро впечатлѣніе.

„15 (3) Декем. — Холландскый царъ ся протестира противу потѣтъ на Германско-то Правителство. Прусскыйтъ посланникъ отъ Амстердамъ отиде въ Версаль. — Споредъ Англійскый в. *Знамя*, бесчестіето което става на Люксембургъ е *обожненіе на насилството*. — Дато ся на князя Горчакова отговорѣтъ отъ Графа Балста.

— При вспчкыгъ напоследѣкъ прѣобладавши страхове отъ круто възникнѣлыгъ Люксембургскый въпросъ, поради прогласяваніето на Графа Бисмарка че нѣма да уважи неутралностѣтъ на това велико княжество, по-новы телеграмы отъ Вѣнж извѣстятъ че въпросѣтъ ся вижда да е зель миренъ пѣтъ.

— Франца ся помѣчила да даде по-голыгъ развѣры на конференціѣтъ за Черно-Море, но нито Англія, нито Русскія пріедли това.

— Телеграфическо извѣстіе отъ Берлинъ (8 дек.) казува: "Бомбардираніето на Парижъ започенъ. Двѣстѣ голыгъ топове, между които и двата чудовищны топове Крупъ, бомбардиратъ градѣтъ, слѣдъ послѣднѣтъ боеве, много ранены замръзнахъ; съсъ стотини мртвы лежатъ още не погребены."

Друга депеша отъ 9-й изъ Берлинъ казува: прѣзъ послѣднѣтъ боеве Прусскыгъ изгубилъ 60,000 души войска.

— Споредъ какъ пишѣтъ отъ Версаль до *Ендепандансъ Белжесъ*, Гамбета изявилъ на Англійското Правителство, че въ случай на войнѣ противу Россіѣ може да земе тутакъ си нужднѣтъ срѣдства за попрашаніе на вспчкыгъ Французскъ флотъ въ Черно-море.

— Издаваннѣтъ въ Парижъ Мониторъ обнародва скърбны статистическы свѣдѣнія за французскыгъ генерали. Отъ 79 генерали, които были въ дѣйствиѣ при избухваніето на бойѣтъ, само 23 ся намѣрватъ днесъ още въ службѣ на отечеството, другыгъ ся заробили, умрѣли или лежатъ ранены

МАРСИЛІЯ. (2) 14 — Маршалъ Бенедекъ казалъ стѣжкыгъ въ Нецъ: имамы 864, 849 войскари, 187, 527 народна гвардія, 899, 279 пушки които ся пднѣтъ отъ къмъ дръжкѣтъ и 117, 227 гарабины отъ системѣтъ Венделъ.

Книжевно извѣстіе.

СЪДЪРЖАНІЕ

На *Литоструя* за 1871 година, който изльзе отъ печать и намира ся за *продавъ въ долоподписанѣтъ книжарницѣ.*

I Календаръ.

	На стр.
Лѣтоислѣніе.	
1 Христіанскы праздници и пости.	3
2 Архенскы праздници и пости.	4
3 Еврейскы праздници и пости.	5
4 Мюслиманскы праздници и пости.	6
Цареки праздници	7
Пасхалия.	—
Четыре годишны врѣмена.	9
Затѣнія.	—
Прокляванія за врѣмѣто отъ опытъ.	10
Прокляваніе за врѣмѣто отъ мѣсячнѣтъ.	11
Изясненія на нѣкои скръщенія въ мѣсяцослова.	12
Мѣсяцословъ	13

II. Статистическый Календаръ.

Родословіе на по-знамениты-тъ Европейскы владѣтели.	48
Ордени у Европейскыгъ държавы	52
Статистическы забѣлжкы за Европейскы-ты държавы.	56
Статистическы забѣлжкы за Османскѣ-тъ държавѣ	62
Ордени или нишлѣ въ Османскѣтъ държавѣ	65
Раздѣленіе на Османскѣтъ държавѣ по управленіето	66
Показателъ на врьвежѣ и тарифа на поштѣтъ	69
Тарифа на османскыгъ телеграфы	78
По знаменитѣтъ трѣгове (панаре) въ Евр. Турціѣ.	79
Цѣна на монетѣтъ и мѣрки въ Осман. Дрѣжавѣ.	80
Сравнителна таблица на житны мѣры и тѣла у по-главнѣтъ трѣговскы градове наспротивъ Цариградскыгъ	81
Религиозны общины у Османскѣтъ Дрѣжавѣ	82
Административно устройство на Османскѣтъ Дрѣжавѣ	86

III. Физическы-Календаръ.

Вѣтъръ	92
Роса	97
Небесна дѣга	100
Значеніе на земѣтъ за хората: 1 за орднѣтъ миръ. 2-ро за свръскакъ между орднѣтъ миръ и мртвѣтъ природѣ	116

IV. Здравословенъ-Календаръ.

Свѣти възъ по-главнѣтъ болести по дѣца (съ изображение) Съдрѣжаніе: 1. Общи правила, 2. Живиничавы болести (скрофулы), 3 рахитизмъ, 4. очеболъ по малкы дѣчница, 5. Жълтеница, 6. Болѣсти въ устата, 7. Коремъ (колика) и дрискавица, 8. Хлъцаніе и бляваніе, 9. Запоръ или запичаніе 10. Глистіе, 11. Пскачаніе на гѣзника 12. Рема въ мозѣка 13 Гърлица 14 Рема въ грѣдытъ, 15. Лоша кашлица, 16. Болести на мозѣка, 17. Тръпки, 18. Подсмѣдяваніе и подсичаніе по кожѣтъ, 19. Струни, 20. Малка шарка (кожюшка), 21. Лешница 22 Голѣма-шарка или сиваница и ваница, 23. Най-прости случкы, при които дѣцата може да ся убийтъ.	119
Кашный Лѣкаръ.	134
Тайната за дълго живѣніе.	146

V Черковно-училищенъ-Календаръ

Що правятъ хората, а що правимъ ние?	151
Що ни е най-нуждно за сега?	159
Що трѣба да правимъ за народното ни подобраваніе?	161
Дониски на Лѣтоструя	174

VI. Книжевенъ Календаръ.

За възпитаніе на женѣтъ съгласно съ нейното призваніе.	188
Най-добрыгъ назителъ на дѣвойкыгъ (съ изображение)	165
Мѣдры изрѣченія отъ Франклина.	196
Сбирщина отъ различны любопытны работы	196
Различны притчици и смѣхурійкы	204
Вийната между Франца и Прусскія (съ изобрѣженія на по-главнѣтъ военачалници и прѣдѣмето на Наполеона)	206

VII. Стопанскый Календаръ.

Работа.	230
По що ся познава добрый къщникъ?	231
Кога и какъ ся сѣди лозіе	232
Какъ ся вѣди бувино сѣя	283
Кашны потреби	235

VIII. Нашето огледалце за 1870 год.

Достоизабѣлжителны работы.	237
Защо ся мисли и крои за напредъ у насъ.	241
Що не е трѣбвало да бѣде у насъ а было е.	242
Расписъ на книгыгъ, които ся назиратъ за продавъ въ книжарницѣтъ на Хр. Г. Давовъ и с-іе.	24
24 Ноемв. 1870	
Книжарница на Хр. Г. Давовъ и с-іе.	

Идуцѣтъ недѣлѣ на 13 того часѣтъ по 4 1/2 Българското Читалище ще има редовно засѣданіе, за това ся призоваватъ членовѣтъ му основателни да присѣтствуватъ непременно.

Настоятелството

И-градъ 7 Декеморій 1870.

такъв човек да ся не намира на свѣтътъ когато ще бѣде въ едно таково недостойно за челоуѣството му званіе.

Иосифъ П. Петровъ.

КОРЕСПОНДЕНЦІЯ НА ТУРЦИЯ

КАЗАНЛЪКЪ 23 Ноемврія. — Злочестото положение, въ което раздорити и с. на малка ил силничка чорбаджійска партія бѣхъ хвърлили нашето отечество, бѣше достигнало до такъвзи степенъ, щото то неможеше да чѣка спасеніе освѣнъ отъ нѣкоя рѣка виушена отъ Божест. Провиденіе. Поне ній тѣи бѣхъме увѣрени че вкорепеніятъ вече въ нея чорбаджійскъ не щѣше никогажъ да остави тѣзи партійка да падне по самасебъ-си въ споразумѣніе съ нашити граждани върху претенциити си, и че желателното поправленіе и излѣченіе на обществениити ни уложенія отъ безначаліето неможеше да са извърши освѣнъ чрезъ насилственното пазаганіе върху нея на нѣкоя силна външна воля. И дѣйствително туй наше увѣреніе и утѣшителната ни надѣжда че единъ случай ще доведе упражненіето на една подобна сила върху и както и очакванното ни отъ него добро слѣдствие са намѣрихъ съвършенно оправдани отъ сегашната реалност на работити.

Прѣди нѣколко дни нашіятъ градъ има честта да пріѣме въ паухата си духовніятъ ни пастыръ Н. Прѣосв. Доротей Софійски. Споредъ както ви е познато, Н. Прѣосв. снабденъ съ сичкити потребности прѣпоржкити отъ Архіерейскіятъ Съборъ, е патоварепъ да обходи нѣкои градове и да настави българскити населенія въ истенніятъ и спасителенъ път. Въ прѣбиваніето си между насъ, Дѣдо Доротей направи на нашіятъ градъ много повече благодѣнія отъ колкото е направилъ другадъ. Следъ като распита за положеніето на духовнити ни и общински работи, за състояніето на черковити ни и училищата ни, Н. Прѣосв. са показа дълбоко наскърбенъ отъ туй дѣто ги намѣри въ този плачевенъ растрой въ който бѣхъ.

Следъ като свика въ двѣ три събранія първити ни граждани, и имъ говори съ познатата у него привѣтливостъ и учтивостъ за истеннити нужди на нашіятъ народъ, за начинътъ съ който той може да постигне бѣдѣщето къмъ което правителството на султана го потиква, за длѣжностити на сѣки градъ, за съиспителнити сѣтнини отъ разногласіята, Дѣдо Доротей ги свѣта и настоятелно помоли да са съгласятъ и заедно съ неговото стѣпаніе да урѣдатъ общинскити ни работи.

Нъ, като съображеніята на тѣзи чорбаджійска партійка срѣщаха единъ ударъ въ праведното стѣпаніе на Н. Прѣосв., нейнити страсти достигахъ до единъ приливъ. Нъ този приливъ неможеше да спрѣ рѣшителността и неукротимата дѣятелност на Дѣда Доротей. Като неможеше да доведе чрезъ душеспасителнити си наставленія непримирителнити хора на тѣзи партійка въ здравіятъ имъ разумъ, и неискаше да остави нашіятъ градъ повече врѣме въ туй плачевно положение, подпомогнатъ отъ подкрѣпата на родолюбивити ни граждани и воленъ отъ инструкторити на архіерейскіятъ ни съборъ, Н. Прѣосв. слѣдъ като ги отхвърли и проклѣ, избра шесть души отъ по въщити ни и опитни еспафійски граждани и четирамина отъ священнитити ни за да състави новата ни община и едного отъ по ученити ни духовни лица за неинъ прѣдставителъ въ правителственніи ни меджлисъ. Тѣзи община са пріѣ съ голѣма радостъ отъ сичкити ни граждани, освѣнъ отъ тѣзи двамина тримина упорити и несвѣстни чорбаджии. При другити наставленія, които и далѣ, Дѣдо Доротей патовари тѣзи община съ пригледаніето на смѣткити на ветхата и я припоржча на архіерейскіятъ ни съборъ за потребното писмоводителство.

Ако и негодваніето на рѣченната чорбаджійска партія за туй изпълнено дѣло, да е голѣмо, ній върваме че тозъ пътъ нейнити усилія за разореніето на тѣзи община ще останатъ суетни.

При туй, позволете ни, Г. Редакторе, да ви забѣлжимъ едно дѣло, което върваме че е достойно да навлѣче на себъ си общіятъ укоръ.

Едно отъ священнити ни лица, което чрезъ различни интриги подпомагаше раздраженіето на страстити, бѣше пріѣло едно праведно ил лѣгко наказаніе отъ Дѣда Доротей, съ аргосъ отъ единъ мѣсяць. Нъ туй духовно лице, безъ да държи

нѣкаква смѣтка съ наказаніето си и безъ да са е истекълъ неговътъ срокъ, служи презъ послѣднити дни божественна служба. Ній, като глѣда не като варварско туй повѣдѣніе на този священникъ, припоржчаваме го на вниманіето на архіерейскіятъ ни съборъ, защото то е, спорѣдъ насъ, едно голѣмо нарушеніе на неговото достоинствіе.

Прѣди да свѣршиятъ, позволете ни още да изразимъ публично презъ вашіятъ вѣстникъ, въ името на града ни, признателността си къмъ Н. Прѣосв. Доротей Софійски, който тѣи мѣдро както постѣпи между насъ, принесе единъ дѣйствителенъ лѣкъ на анархическото положение на градани.

Единъ Казанлъчянинъ търговецъ.

САМОКОВЪ 9 Ноемврія. Неможахъ никакъ да повѣрувамъ разказити на нѣкои отъ съотечественцити ми че въ нашіятъ градъ (въ долната махала) сѣ прѣподавало Псалтирь и Наусица. Нъ прѣди нѣколко мѣсеца като го посѣтихъ видѣхъ съ очити си това.

Незнамъ що мислятъ нашити съотечественници отъ Горната махала, Г-не Редакторе, та не обръщатъ вниманіе за тѣя вѣтхи хора, които са губятъ още по дѣното на невѣжеството и какъ са стѣрпяватъ като глѣдатъ да ги лѣже единъ отъ Еничерити казма даскалъ. Нъ още по чудно ми са види за Читалището, заѣдо поне то не обърне вниманіе къмъ тѣя толкова достойни за съжаленіе хора, че да ги избави отъ тоя Еничеръ. Наистина срамотно нѣщо е за Самоковцити (отъ долната махала) да учятъ дѣцата си на Псалтирь и Наусица въ тѣя врѣмена. Нъ обичамъ да вървамъ че то (Читалището) освободено единъ денъ отъ вліяніето на Общината, която ся съставлява почти отъ хора невѣжни и користолюбиви, които сѣ единичката причина на толкова кудналото просвѣщеніе въ Самоковъ. — градъ въ старо врѣме колкото знаменитъ толкова и прѣдпочтенъ въ науката, а сега прѣзренъ и останѣлъ въ невѣжество повече не само отъ подобнити му градове, нъ даже и отъ селцата които сѣ намиратъ подъ него, които намѣсто да зематъ поводъ отъ столнія тѣмъ градъ, а то напротивъ можъ да кажа, че ще дадатъ тѣ поводъ и наставленіе нему. Колко хубаво нѣщо! Заблудени Самоковци! Обърнете ся къмъ другити ваши братія и хвърлете единъ внимателенъ погледъ къмъ тѣхнити дѣла, и виѣ сами тогава лесно ще познаете колко сте достойни за съжаленіе безъ да кажа за прѣзрѣніе; земете си прѣдъ видъ че никога нѣма да избѣгнете отъ това прѣзрѣніе додѣ владѣе въ васъ тая заразителна гордостъ а додѣ сте обладани отъ презрѣната дума, която е всякогажъ помежду зѣбити ви и устнити ви, «Азъ съмъ и кой съмъ азъ бе», Нъ ако неискате да оставите ужасіятъ тоя пътъ, когото сте захванали като най свято нѣщо, който ви води всякогажъ къмъ ямата, то оставете поне Читалището свободно, което за ваша честь ще са счете като едно благодѣніе; тогава освободено отъ вашити угнетенія ще дойде въ съзнаніе тоестъ като проникне по-добрѣ въ собствената си цѣль, която е прѣдпріѣло, рано или късно ще проводи единъ съжалителенъ погледъ къмъ тѣя бѣдни хора, които отъ какъ познатъ принесенната полза отъ страната на Читалището ще му останатъ твърдѣ признателни и благодарни.

ЕДИРНЕ 28 ноемврія. — Парити които произлѣзохъ отъ продаваніето на камѣнити на кръпостити на градътъ сѣ прѣгответени за направаніето на една болница за сиромасити и на едно сиропиталище: муниципалитетътъ употребява една часть отъ тѣзи пари за украсеніето на градътъ и за направаніето на пѣтищата които трѣба да свѣржатъ Едирне съ главнити градове и паланки на Държавата.

Благодареніе на даденото поощреніе отъ главніятъ ни управителъ, който направи единъ обиколъ въ областта, направаніето на шосетата са слѣдва дѣятелно, и ній сме въ палвечеріето да видимъ нашіятъ градъ да са свѣрже съ главнити мѣста на нашіятъ вилаетъ. За зла честь, не е тѣи отъ тукъ до Еносъ, пътятъ е непроходимъ презъ зимата. Лишеніето отъ мостове прѣдставлява голѣми прѣпятствія, и слѣдва че когато потоцити са уголѣмятъ отъ дѣждовени, много често пѣтищити загиватъ като искатъ да ги прѣминатъ. Прочее можемъ да са надѣемъ че нашіятъ валія който толкосъ са интересува за

общото добро, ще излѣчи туй лошо положеніе като даде заповѣди на каймакамити отъ Демотика и Ферра да са занимаатъ съ направаніето на мостове съ стѣпаніето на близосѣднити населенія на Марица.

По слѣдствіе на продълженіето на войната въ Франция, нашата търговія е съвършенно парализирана. Самити работи, които са извършватъ въ жита, състоятъ въ покупки, съ цѣна твърдѣ висока, за мѣстното употребеніе и нуждити на Архипелагскити острови. До сега, товарити които сѣ станали въ Еносъ съ жита отъ послѣдната жятва, са ограничаватъ на 20,400 кила мѣлко жито и два товара кораво жито, които сега ще станатъ; тѣзи послѣднити ще паднатъ 29 кило то безъ разноскити за парандувъ, лира турска 100. Туй състояніе на пѣщата, което трае отъ дълго врѣме, спомага много за бездѣйствието на различнити еспафи, и налага бѣдностъ на нашіятъ градъ.

ТЕЛЕГРАФИЧЕСКИ ДЕПЕШИ

Флоренція. — Комитетътъ на камарата разискува гаранциити които трѣба да са дадатъ на Папата. Събираніето на войничити отъ 1849 са заповѣда.

Атина 13 Декемврія. — Министерска криза по причина на нераспушаніето на камарата споредъ исканіето на министрити. Депутатити имахъ разговори съ Г. Кулундоросъ старіятъ първи министръ.

Атина 13. — Распушаніето на камарата като не са пріѣ отъ царьтъ, министерството принесе тѣзи вечеръ оставката си.

Букурещъ 13. — Министрътъ на войната прочете въ камарата единъ проектъ за законъ, който опредѣля контингентътъ за 1871 на 12, 330 души.

Бордо 11. — Една депеша отъ Г. Гамбета съ дата отъ 1-ий отъ главніятъ квартиръ на генерала Шамби казва: «Азъ намѣрихъ тука сичко съвършенно удържино, благодареніе на твърдостта и на неукротимата енергія на генерала Шамби, който несамо удържилъ свонти положенія отъ три дни на самъ, нъ отхвърлил массити на княза Фредерика Карола, и имъ наложилъ най жестоки загуби. — Тѣи сѣки можи да уцѣпи цѣлѣта и достовѣрността на генерала Молтке като казва че Лоарската войска е унищожена когато само половината отъ тѣзи войска, която са е была до сега, е стигнала да държи въ шрекъ най старити войски на княза Фредерика Карола.»

Марсиля 13. — Пруссія отхвърля трактатътъ отъ 1868, защото, казва тя, Люксембургъ са показалъ симпатиченъ къмъ Франция като улеснилъ принасяніето на храни въ Тіонвилъ съ пруски прекарванія и като защитилъ избѣгналити французски офицери.

Марсиля 14. — Фелдъ-маршалътъ Бенедекъ казалъ въ Пеща: «Ній имаме 864,849 души войски, 187,527 души ландверъ, 899,279 пушки, които са пълнятъ отъ дрѣжката и 117,227 карабини Бьонделъ.»

Бордо 13 декем. — Прусити занимахъ Шамборъ; тѣ пристигнаха на 9-ий прѣдъ Блоа и призовахъ градътъ да са прѣдаде съ заплашваніе че ще го бомбардиратъ; нъ тѣ пріѣхъ едно формално отрѣчаніе. Ній нѣмами по послѣдня повинна отъ тѣзи страна.

Званично. Прусити оставихъ Версаилъ и испраздниха Дрѣо. Французити отиватъ къмъ Версаилъ и Шартръ, тѣ занимаватъ Кошиъ.

Бордо 14. — Никакъ куріеричъ не е прѣстигналъ днѣсъ отъ Туръ. Мониторътъ, който са обнародва сега тука, казва че осилія, които идятъ отъ источнити и западнити страни не прѣстанно са исращатъ на нашити генерали тѣи щото ще можатъ да направятъ некривизмаеми нѣкои важни точки. Тѣзи осилія сѣ расподѣлени между двѣтъ Лоарски войски. Чести сраженія станахъ между различити военни корузи, върху една дълга побойна линія, която са простира отъ Манъ до отвѣдъ Версонъ.

Бордо 13. — Една званична депеша дава слѣдующити подробности върху послѣдното важно сраженіе на войската на генерала Шази: туй сраженіе, което са наченало на 10-ий на 8 часа сутринъта, траяло до 5 часа слѣдъ пладня. Французити хванали 400 пѣшника и зели назадъ селото Орини. Въ хлѣмътъ на Лоаръ, неприяте-

лътъ са види да отправа движението си към лъвиятъ бръгъ на рѣката. Нищо ново — отъ Бужската войска. — Въ Мормандія, неприятелътъ замина Еврьо и испраздни Елоръ.

Бордо 14. — Свършено е лъжа че Г. Гамбета е поискалъ едно прѣмирие както увѣряватъ нѣкои английски вѣстници. Неутралити сили сж расположени да направятъ едно ново исканіе за да придобятъ едно прѣмирие съ принасяніето на храна въ Парижъ, за да улеснятъ участвуваніето на французското правителство въ конференціята, като признаватъ че Франция е необходима за съгласіето на Европж. — Прусскити занимаватъ хълмътъ на Шеръ, на Воазонъ Монришаръ, други неприятелски корпузи занимаватъ лъвиятъ бръгъ на Лоаръ. Тъ испразднихъ Диепъ и сетивъ Еврьо и Сергини. Прусската войска която обсаждаше Хавръ начена едно бързо отгълганіе. Една пруска нота, която обявява че Пруссія неприпопава вече неутралити на Люксембургъ са съобщни въ сжщото врѣме въ Брюксель, Люксембургъ и Хай.

(Прусски новини.) Берлинъ 14. — Званично. — Една денешя отъ Версайлъ извѣстява че Блоа са занимавалъ на 13-ий отъ нашити войски.

Званично. — Една денешя отъ Супинъ съ дата отъ 14-ий извѣстява че Монтмеди са прѣдалъ.

Марсилия 15. — Французското правителство обяви въ обсадно положеніе пристанищата на Хавръ и на Фе-кант.

Единадесетъ дни са дадохъ на неутралити кораби за да оставятъ тѣзи пристанища.

Атина 15. — Новиятъ кабинетъ са състави както слѣдва: Г. Г. Кумундуросъ, председателъ и министръ на външнити дѣла; Кондоставлосъ, министръ на правосѣдіето; Бозарисъ, министръ на войната; Сомиропулосъ, министръ на финансити, Кристопулосъ министръ на външнити дѣла; Анаржиро, министръ на мореплавателството и на богослуженіята. — Сичкити депутати дадохъ днѣсь кльтва.

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ.

— Пишатъ отъ Галацъ на Вандереръ: Едно твърдѣ голѣмо движение ся произвожда сега за да ся покрие черното море съ една голѣма броняна флота. Голосъ обнародва заповѣдта: «Нѣка дадемъ на правителството пары за установленіето на броняна флота въ черното море» и нѣма сумнѣніе че въ нѣколко мѣсеца милиони ще бждатъ готови за това.

Русското правителство прави още приуготовленія въ Николаевъ за да предприеме съгражданіето на една флота съ колосални сили. Освѣнъ тѣзи приуготовленія, то укрѣпљава вече и крайморіята на черното море. Освѣнъ Керчь, който са укрѣпљава отъ четиринадесетъ години и който вече представлява единъ новъ Севастополь, стариятъ Севастополь трѣба сжщо да въскрѣсни. Въ Евпаторія то ще съгради арсенали, и вѣроятнo е че тѣзи крѣпостъ ще са направни една твърдина отъ първий рѣдъ.

При сичкити опроверганія, Руссія са въоружава силно. Повече и повече войски отиватъ въ Бессарабія тѣй щото нѣма вече мѣста да са настанжтъ и дървени колибы са испрацатъ въ Кишенефъ.

Адютантинътъ генералъ Коцебу е върховниагъ командантинъ на южната войска. Дружествата за помощ на раненити развиватъ голѣма дѣятелностъ за да приготвятъ тефтикъ, и въ Одесса имъ дойде на умъ да замѣстятъ тефтикътъ съ памукъ, понеже ще бжде невъзможно да са приготви едно достатъчно количество тефтикъ.

— Пишатъ отъ Невъ-Йоркъ: Бютлеръ са изражи съ думи твърдѣ живи противъ Англія. Той каза че републиканската партія трѣба да рѣши въпросатъ за Алабама, и че бы было една ничтожностъ да са чяка минутата въ която Англія бы са сплѣла въ една война. Бютлеръ е на мнѣніе

че трѣба да са скѣсатъ сношеніята съ Велика-Бретанія въ случаятъ въ който тѣзи послѣдната бы са отказала, да даде удовлетвореніе — едно прилично удовлетвореніе ще бжди отстѣпаніето на Жамаикъ, на новій Насо и на Бермудъ. Бютлеръ нападналъ още Англія върху въпроса на рыболовствата, който безъ сумнѣніе ще предизвика войната; и той приложи че Америка можеше лесно да поддржи войната, като има подъ расположеніето си единъ милионъ и половина Ирландцы, които горатъ отъ желаніе да са мѣратъ съ Англичанити. Заявленіята на Бютлера произведохъ едно впечатленіе до толкосъ живо щото слухъ са прѣска че скоро щялъ да са опредѣли министръ на външнити работи на мѣстото на Фиша.

— Споредъ една корресонденція отъ Невъ-Йоркъ, трѣба да са очякваме да видимъ скоро една руска флота въ Черното море. По голѣмата чясть отъ парити, които съединенити държави сж заплатили на Руссія за отстѣпената земя отъ тѣзи сила, са посветили отъ Русскити за купуваніето на военни кораби въ Америка.

— Споредъ телеграмъ отъ Виенна званично са извѣстявало тамъ че Портатане щѣла да позволи ни най малкото нарушеніе на Парижкій трактатъ.

— Прочитамъ въ Букурешкити вѣстникъ: Отхвърленіето отъ Руското правителство на парижскій трактатъ е прѣдметъ на най живити и най законнити прѣдзаниманія въ Румунія. Види са мжчно щото въпросътъ да са ограничи въ крѣгътъ на дипломатическити разговори. Една нова война, една европейска война е висяща, и Румунія, спередъ своето положеніе, ще са нимѣри най напрѣжъ изложена на ударити на неприятелътъ. Господствующето чувство е че страната трѣба да са съпротиви силно на едно покушеніе, което би имало за цѣль отричаніето на правата на страната и слѣдствіята които би произлѣзли отъ него.

— Та имъ съ обнародва едно писмо отъ лорда Жона Рюссела, за Источниятъ въпросъ. Този прочутъ държавенъ мжжъ доказва важностъта да са удържатъ препятствіята, които сж противопоставени на славолюбіето на рускія царь. Като съгради Севастополь, императоръ Никола не направи друго освѣнъ да слѣдва иденти на баба си Катерина, която въ 1749 бѣше предначертала да нападне Цариградъ съ една сила флота. Неутрализацията на черното море, начало измыслено отъ Г. Друина Луиза, и което прави честь на остроуміето на този министръ, е най доброто срдѣство да са удържи мирътъ.

Англія, казва Жонъ Рюсель, не трѣба, за да упаци трактатътъ отъ 1856, да са стжнисва предъ войната, ако нейната необходимостъ са докаже.

Хората не ще и липсатъ, нити парити ни вече. Баронъ Рочилдъ ми каза въ Парижъ, прилага Лордъ Рюссель че ако английското правителство имаше нужда отъ сто милиона лири стерлини, той е готовъ да ги промысли.

— Споредъ много вѣстници, Французити изнамѣрили срдѣство за управляваніе на балонити въ едно рѣшено направленіе. Туй срдѣство са състояло въ орли. Оптити, които сж направили въ Парижъ били удовлетворителни. Ето начинътъ по който са постѣжвало:

Четири или шесть силни орли са впрѣ-

гали въ единъ балонъ; тѣ трѣба да са управляватъ отъ единъ въздухоплавателъ, чрезъ единъ късъ сураво мѣсо закачено на краятъ на единъ дѣлѣгъ прѣтъ държанъ насрѣща имъ; мѣсо което плѣтояднити птици напраздно ще са мжчатъ да достигнатъ; за щото то ще продължава да напрѣднува отпрѣдъ имъ. Когато въздухоплавателътъ ще иска да измѣни направленіето на балонътъ, той ще обърне мѣсото или на дѣсно или на лѣво, и на доло или на горѣ, ако иска да възлѣзе или да слѣзе.

— Австрійската Червена Книга казва, между другити: Въ послѣднити мѣсаци на годината, която са истече, вжтрѣшното положеніе на Съединенити княжества на Молдавія и Влахія бѣше възбудило серіозни безпокойствя въ Европа. Въ много точки на страната са завлявахъ слѣди отъ едно дълбоко движение; много градове бѣхъ станали вече зрѣлище на беспорядки; хората са страхувахъ, не безъ право, да не би тѣзи движенія да са распространятъ и да заплашатъ важно мирътъ на Европа. Безполезно е да казваме че австрійската имперія имаше, повече отъ сѣка друга сила, серіозни интереси привързани на удържаніето на рѣдътъ въ тѣзи страни, които сж близосѣдни на Долній Дунавъ. Прочее тѣзи симптоми отъ движеніе заповѣдаха на Австро-Маджарскити кабинетъ една разумность и една разсждителность по голѣми; необходимо бѣше прѣдъ сичко да са споразумѣемъ съ сподписанити сили на трактатътъ отъ 1856 и 1858 върху слѣдствіята които една криза въ тѣзи княжества можеше случайно да докара. Началата които този кабинетъ прѣложи въ този случай, и които сж тѣзи които международнити сношенія отъ дълго врѣме сж потвърдили и посветили като общо правило въ Европа, срѣщнахъ, за негово живо удовлетвореніе, общото съизволеніе. Отъ тогава, на самъ, работити зехъ въ тѣзи страна подъ мждрото и твърдото управление на Държавнити мжжѣ, които сж на властѣта, единъ обратъ, който неможе съвѣнъ да принася рѣдъ на партизанити на рѣдътъ и на мирътъ.

— Пишатъ отъ Петербургъ: Споредъ най новити свѣдѣнія отъ щабѣтъ, руската войска смѣтала, въ мирно врѣме, 735,951 души, които са распрѣснати въ тѣзи голѣма държава до Амуръ и Туркистанъ. Въ случай на една война бы было слѣдователно мжчно, да са противопостави на неприятелътъ даже една войска отъ 2, 300,000 души готови да са биятъ. Солдатити отъ резервата и тѣзи които сж въ отпустъ, спорѣдъ горѣреченіятъ рѣдъ на нѣщата, очевидно бѣхъ достигнали твърдѣ късно за да осилятъ военнити сили съ единъ чувствителенъ начинъ. Нъ спорѣтъ новиятъ рѣдъ за полаганіе въ военна нога, тѣзи солдати ще можатъ да влѣзатъ въ дѣйствиѣ въ твърдѣ малко врѣме. Тъ ще бждатъ на число 427,297, на които трѣба още да приложимъ 200,000 души рѣдовни войски. Числото на военнити сили готови за бой са намира прочее повече отъ удвоено по слѣдствіе на туй преустройство.

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ

— Споредъ турскити вѣстници, Царското Правителство щѣло да са прѣдставлява въ конференціята въ Лондра отъ Мусурусъ паша, посланикъ на Султана при английскити кабинетъ.

— извѣстява че Турки начялициити на възстаніето въ Ассиръ привзѣли градътъ Ходейдахъ, който лѣжи въ Іеменската областъ. Аали паша, управителътъ на тожъ градъ са хванахъ плѣнницѣ.

— Два батайлона редифи и много рекрути пристигна-хъ онзи денъ въ градътъ ни.

— Н. П. Г. Венеаминъ, нарѣшенъ владика въ Шуменъ, са помина миналиятъ четвъртъкъ отъ даида въ Татава.

— Работити на желѣзниятъ пѣтъ отъ Едикюле до Кююкъ Чекмедже сж почти свършени. Отъ нѣколко дена вече захванаха да опитватъ този пѣтъ съ локомотиви. Вчера стоварихъ 12 вагона. Върватъ че Султана ще освѣти този желѣзенъ пѣтъ по байрама.

— Тѣзи седмица востанницити на великити сили имахъ дълги разговори съ Великити Визиръ.